

Ο ύπνος είναι αδιαφανής και μυστηριώδης. Τετριμμένος, καθημερινός, δημοκρατικός. Μια απόδραση από τα συνεχή σήματα που στέλνει ο σύγχρονος πολιτισμός προς το νευρικό σύστημα. Παρότι μελετάται συστηματικά από την ιατρική, τη νευροεπιστήμη και την ψυχολογία, παραμένει ένα ανεξήγητο φαινόμενο, η χρησιμότητα του οποίου μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνο από το αποτέλεσμα της έλλειψής του.

Ακόμα και στη φαινομενικά αδρανή κατάσταση του ύπνου, το σώμα μας είναι μια συμφωνία ταλαντώσεων, μια πολυρρυθμία, όπου το κάθε όργανο πάλλεται με το δικό του τρόπο παράγοντας έργο, πολύτιμο για την ανανέωση των κυττάρων, τη διαδικασία της μνήμης και της μάθησης, τη λήψη αποφάσεων. Η πολυ-υπνογραφία (polysomnography), ως ιατρική μέθοδος ταυτοποίησης και αποτίμησης διαφόρων μεταβλητών του ανθρώπινου σώματος κατά τη διάρκεια του ύπνου, βοηθά στην πρόληψη και τη θεραπεία ασθενειών και διαταραχών του. Μελετώντας σχεδόν το κάθε ανθρώπινο όργανο ξεχωριστά, καταγράφει ουσιαστικά το ρυθμό του, τα επαναλαμβανόμενα μοτίβα των οργάνων μας που, αν και σε ρελαντί, δουλεύουν ασταμάτητα τις 8 ώρες κατά τις οποίες καθημερινά χάνουμε κάθε αίσθηση συνείδησης. Αν κάποιο απορρυθμιστεί, υπάρχει η υποψία ασθένειας.

Η εγκατάσταση *Polysomnogarden* ξεκίνησε ως πεδίο έρευνας της υπνικής κατάστασης, από μια διεπιστημονική ομάδα που αποτελείται από μια εικαστικό, έναν προγραμματιστή αυτοματισμών, έναν μουσικό και sound artist και μια νευροεπιστήμονα. Στόχος τους είναι να «διαβάσουν» τη συμπεριφορά του κοιμώμενου σώματος, χρησιμοποιώντας ως πρώτη ύλη ιατρικά δεδομένα πολυ-υπνογραφίας, και να μεταφράσουν την πολυρρυθμικότητα του ανθρώπινου σώματος σε ένα περιβάλλον που μεταλλάσσεται σύμφωνα με τα στάδια του ύπνου. Η μέθοδος που υιοθετήθηκε ουσιαστικά αντιστοιχίζει τα σήματα των οργάνων του σώματος (τα κύματα του εγκεφάλου, τις κινήσεις των ματιών και των μυών του, την καρδιά, την αναπνοή, τη θέση του σώματος και άλλες παραμέτρους) σε φως, ήχο και κινητικές κατασκευές εντός ενός παράδοξου εσωτερικού κήπου, ενός κήπου δωματίου, αποκομμένου από τον έξω κόσμο.

Το έργο βλέπει τον ύπνο ως ένα ρυθμικό φαινόμενο, αλλά ταυτόχρονα και ως ένα μυστήριο, του οποίου δεν αποζητά ούτε επιθυμεί τη λύση. Η ίδια η πολυ-υπνογραφία, μια μέθοδος ιατρικής «επιτήρησης», αν και είναι σε θέση να χαρτογραφήσει τον ύπνο και να τον μετρήσει, δεν μπορεί ωστόσο να διεισδύσει στα όνειρα, τα συναισθήματα και τις σκέψεις κατά τη διάρκειά του. Ο ύπνος είναι ερμητικά κλειστός, σαν να έχει η ίδια η φύση προνοήσει να έχουμε ένα καθημερινό καταφύγιο ιδιωτικότητας, που ίσως να είναι και το τελευταίο για έναν άνθρωπο του σήμερα.

Τροφοδοτημένη και εμπνευσμένη από την ιατρική και τη νευροεπιστήμη, η εγκατάσταση θα αποτυπώσει τον ανθρώπινο ύπνο, ως μια ρυθμική και αισθητηριακή εμπειρία σε μια μακράς διάρκειας γραμμική αφαιρετική «αφήγηση» σε πραγματικό χρόνο: το χρόνο ενός πραγματικού ύπνου ενός πραγματικού ανθρώπου, στην Αθήνα το 2016, ο οποίος, εν υπνώσει, θα έχει βοηθήσει στο να παραχθεί ένα έργο τέχνης.